

Holocaust infantil

La notícia que un ciutadà de Cambotja havia estat detingut a Roma com a presumpte *capo* d'una xarxa de prostitució infantil em va portar al cap, per contrast, una seqüència de la pel·lícula, basada en la realitat, *The Killing Fields*: Pran, un fotògraf cambotjà, es desespera de ràbia i de dolor en adonar-se que el nen orfe que ha tret dels camps de la mort dels khmer rojos se li mor als braços. Al cap de vint anys del genocidi perpetrat per Pol Pot, els nens de Cambotja continuen, doncs, amenaçats. Ara no pas pels visionaris del comunisme perfecte, sinó pels traficants de la satisfacció de desigs patològics.

Però no cal pas anar a parar a referents tercermundistes per trobar sòrdides històries d'usuaris de la infància com a carn de canó sexual i pornogràfica, perquè el primer món n'ofereix últimament una bona col·lecció. El cas del pederasta belga Marc Dutroux ha estat el detonant a partir del qual han començat a emergir tota mena d'episodis perversos escenificats a l'hemisferi benestant. Un dels casos més terribles és el dels nens de Port Albany, Canadà. La policia ha presentat càrrecs contra vint persones (capellans, monges i professors seglars) del col·legi de Santa Anna, Ontàrio, acusats de violar durant anys, heterosexualment i homosexualment, la majoria de nens i nenes de condició aborigen. Alguns es van suïcidar i ara els que ja son adults i estan disposats a declarar parlen d'aquell malson com del "nostre holocaust".

A tot el món, almenys un milió de nens i nenes es veuen atrapats en xarxes de prostitució. És cert que, d'infants víctimes de la maldat i de la patologia, sempre n'hi ha haguts i que ara, si el drama es revela, si se sap més que mai, és gràcies a la consciència de la societat i a la pressió dels mitjans de comunicació. Però, amb tot, no deixen de preocupar la quantitat (un milió de casos) i una certa qualitat, diguem-ne, del fenomen: molts dels desemmascarats i presumptes culpables són, aparentment, individus tan respectables com per exemple cascos blaus de l'ONU o educadors religiosos. O, com sembla que mostren les cintes de Marc Dutroux, ciutadans de la bona societat que no van resistir la temptació de ser espectadors d'un *pornoshow* de

pederastes, i això que s'exposaven a la càmera de vídeo i al xantatge.

Aquesta doble moral continua essent l'arma que serveix tant per violar i maltractar al primer món com per mantenir l'esclavatge de 250 milions d'infants, de cinc a catorze anys, la majoria del tercer món. Al congrés d'Estocolm sobre el drets dels infants alguns països van demanar al Fons Monetari Internacional que suspengués l'ajuda als països que utilitzaven mà d'obra infantil. Però més lúcides, algunes ONG van anar al fons de la qüestió i van denunciar

que són precisament les polítiques d'ajustament patrocinades pel FMI les que originen la pobresa, la desestructuració social i familiar i, per tant, l'esclavatge i el martiri de milions de criatures. Explotació que constitueix la base de la "competitivitat" de no pocs països asiàtics i que fa possible que el consumidor occidental pugui comprar barat, tot a cent. Davant aquesta acusació, la rèplica dels tecnòcrates i macroeconomistes neoliberals és sempre la mateixa: més val que els nens treballin i sobrevisquin que no pas que es morin. Així, doncs, encara caldrà donar-los-en les gràcies... i esperar una oportunitat "millor", que sempre arribarà, és clar, de la mà dels traficants i dels turistes-usuaris.

L'operativitat i la rapidesa de les màfies d'explotació i de tràfic infantil contrasta amb la

manca de recursos i la lentitud de les burocràcies dels estats nacionals encarregades, si no de salvar i rescatar nens, sí almenys d'agilitar els tràmits perquè les famílies i les persones disposades a adoptar-los i/o a acollir-los no es consumissin en el procés. La lentitud actual sol encobrir, més d'una vegada, no poca ineptitud de polítics i d'alts funcionaris instal·lats en còmodes rutines i més preocupats per conservar la seva potestat de decidir terminis i idoneïtats paternals adoptives que no pas per trobar la manera d'incidir en els llunyans escenaris del sofriment infantil.

Mentrestant, el somriure s'anirà esvaint de milions de rostres menuts i hi apareixerà la ganyota de la por. I els espectadors de l'holocaust repondrem, un cop més, amb ràbia i impotència. Com les del jove fotògraf cambotjà Pran, quan descobreix que no ha pogut salvar el nen que havia rescatat dels camps de la mort. ■

LLIBERT FERRI

"L'operativitat i la rapidesa de les màfies d'explotació infantil contrasta amb la falta de recursos i la lentitud de les burocràcies que han de garantir adopcions i acolliments fluids."